

Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]

Contents

Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]	1
1. Chương 1: Đại Hiệp Tiểu Thuyết	1
2. Chương 2: Cự Hiệp	5
3. Chương 3: Làm Thế Nào Để Mưu Sát Một Đại Hiệp	8
4. Chương 4: Có Nhiều Phương Pháp Mưu Sát Đại Hiệp	17

Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]

Giới thiệu

Người dịch: fishscreenLuận Anh Hùng hệ liệt:1. Ôn Nhu Nhất Đao2. Nhất Nộ Bạt Kiếm3. Kinh Diễm Nhất Thương4. T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-ha-vo-dich-luan-anh-hung>

1. Chương 1: Đại Hiệp Tiểu Thuyết

- Thiên hạ vô địch?

Y nghe vậy, bèn cười hỏi lại:

- Tại sao ta phải là thiên hạ vô địch?

Người vốn hỏi y, lại bị y hỏi khiến cho cứng họng.

- Thực ra trên đời không có chuyện thiên hạ vô địch. Cho dù có, đó cũng là một loại ảo giác tạm thời. Hôm nay thiên hạ vô địch là người, ngày mai có thể sông lớn sóng sau đề sóng trước, một đời người mới thay người cũ, người vô địch thiên hạ là người có thể sẽ không địch lại người khác nữa.

Có người hỏi y chuyện này, y luôn trả lời như vậy. Hiện giờ y cũng trả lời tương tự:

- Vào lúc này nơi này, người có thể làm chuyện này tốt nhất, giỏi nhất, làm một chuyện thành công nhất, ưu tú nhất, nhưng người không thể vĩnh viễn làm tốt nhất, cũng không thể mọi chuyện, mọi lúc đều chỉ có người làm thành công nhất.

- Thiên hạ vô địch quá cực khổ, một khi có được danh hiệu này sẽ ăn không ngon, ngủ không yên, thậm chí ngay cả bằng hữu kết giao cũng phải đề phòng, sinh hoạt bình thường cũng không tự tại, giống như quanh năm ngồi trên lò lửa. Muốn sống lâu trăm tuổi, an nhàn tự tại, ta không cần thiên hạ vô địch.

Y còn nói:

- Ngài cho rằng thiên hạ vô địch dễ có được sao? Phải bao nhiêu chua xót, bao nhiêu mồ hôi và máu, bao nhiêu cố gắng, bao nhiêu vận may, thậm chí phải hi sinh nhiều người, mới có thể đạt được. Nếu như không thành, có thể sẽ chết sớm trong quá trình tranh đoạt; cho dù đạt được, vẫn sẽ có người ngày ngày tìm người

giao đấu, đá người xuống đài. Phí hết sức lực, hao hết thời gian, chỉ đổi lấy một thứ ăn không được, dùng không xong, không cần thiết, vậy để làm gì? Ta sẽ không làm.

- Thế nhưng.

Một người khác vẫn không cam lòng:

- Dĩ nhiên danh tiếng này có lúc không phải người muốn là được, nhưng một khi người đã gánh vác nó, e rằng cũng không phải muốn bỏ là bỏ, có lúc nó sẽ theo người cả đời; nhưng có một số người, cả đời lại dùng trăm phương ngàn kế cầu mà không được. Giống như đại hiệp ngài, chính là thiên hạ vô địch được mọi người công nhận, ngài không nhận, không cần, không đồng ý cũng không được.

- Ta à? Thiên hạ vô địch? Câu khoác lác này ngài cần phải nói nhỏ giọng, nói cẩn thận, tốt nhất là nói ít thôi!

Trên đường đi đến kinh sư, đại hiệp vẫn ôn hòa, đôn hậu, không hề kiêu ngạo, nhưng từ đầu đến cuối lại “thà chết không nhận” danh hiệu này.

- Nếu nói về võ công, người giỏi còn có người giỏi hơn, khi nào mới đến phiên ta đệ nhất? Nếu nói về văn tài, núi cao còn có núi cao hơn, tám đời cũng chưa đến phiên ta vô địch. Ngoại trừ ăn, ta rất thích ăn, hơn nữa còn ăn rất ngon. Cái gì cũng là giả, chỉ có ăn vào trong bụng mới là hưởng thụ thật. Đại giang nam bắc, cao lương mỹ vị, ta đều nếm hết; hang cùng ngõ hẻm, đồ ăn thức nhắm, không có gì mà ta không ăn. Bảo ta đi chiến xào nấu nướng thì ta không làm được, nhưng ăn thì ta luôn chu đáo, tạm thời xưng là thiên hạ vô địch ở mặt này, sẽ không có người tìm ta so... ăn... chứ?

Đại hiệp ra vẻ không dám tin hỏi.

- Nhưng mà, Phương đại hiệp, bất kể ngài có thừa nhận hay không, ngài vẫn là đại hiệp trời sinh, thiên hạ vô địch được công nhận.

Người nói lời này rất có phân lượng, là vạn sự thông được đồng đạo võ lâm công nhận, cũng là sử quan trụ cột trong Long Đồ các của triều đình:

- Lúc còn trẻ ngài đã học võ hành hiệp, dựa vào sức lực bản thân, dũng cảm chiến đấu giang hồ, một mình giao chiến võ lâm. Đương thời bảy đại cao thủ võ công lợi hại nhất, không có ai mà ngài chưa từng giao đấu. Có lúc ngài bị bại, có lúc ngài bị thương, nhưng bọn họ có người trở thành sư phụ của ngài, có người trở thành nhạc phụ của ngài, đến sau này không một ai không phục ngài, võ công của ngài cũng vượt qua bọn họ. Thiếu Lâm tự ngài xông qua, Vô Đẩu cốc ngài đi lại tự nhiên, Ác Nhân lâm cũng không vậy khốn được ngài, ngay cả nữ đệ tử đã xuất gia cũng bị ngài kéo xuống phạm trần. Khi đó có ai ngăn được Huyết Hà Xa của Huyết Hà phái? Chỉ có ngài xông qua. Năm xưa có ai địch được Vi Thanh Thanh Thanh? Chỉ có ngài so tài với y. Ngài chẳng những còn trẻ đã làm tổng trưởng môn của Lục đại phái, đồng thời cũng là bang chủ của Thất đại bang, hội chủ thay mặt của Bát đại hội, người thừa kế của Cửu liên minh, còn là tông chủ một đời của Trảm Kinh đường. Ngài mấy lần xả thân giết địch, một mình ngăn cơn sóng dữ, giải trừ tai kiếp cho võ lâm chính đạo; có lần còn dùng một địch vạn, không sợ tan xương nát thịt, cứu đồng đạo giang hồ thoát khỏi phi cầm mãnh thú mai phục bao vây...

- Được rồi, được rồi. Anh hùng không nhắc tới cái dũng năm xưa. Huống hồ lần này ta chỉ tới thăm con trai mình, không có ý tiếp tay cho ai, càng không có lòng nâng đỡ cho ai. Thiên hạ chỉ có người trong thiên hạ quản được, vô địch hay không, từ lâu ta đã không đối địch với người khác, như vậy cũng có thể xem là vô địch chứ!

Phương đại hiệp vội ngắt lời:

- Chuyện cũ không đề cập tới, ít nói những lời vô ích. Chỉ không biết, hôm nay huynh đệ các người luôn nói với ta bốn chữ “thiên hạ vô địch” kinh tâm động phách, phiền não phiền lòng này, rốt cuộc là có dụng ý gì?

- Không có ý gì khác.

Một người tướng mạo khá chững chạc, khá thâm trầm cẩn thận giải thích:

- Chúng ta nghênh đón trước khi ngài vào kinh, chỉ là muốn nói với ngài một câu.

Mái tóc của y trắng xoá, dung mạo trang nghiêm. Có lẽ là vì cử chỉ và tướng mạo này của y, cho nên những lời nói ra hiển nhiên đều trải qua suy nghĩ cẩn thận, được người tín phục.

Không phải ai cũng có loại thần thái này.

Y có, hơn nữa còn là bẩm sinh.

Lại nói, có phải những người nói chuyện rất hoạt bát, rất nghịch ngợm, rất uyển chuyển búi tai, những lời nói ra sẽ không đủ phân lượng?

Chẳng lẽ một câu nhận thức chính xác, một đạo lý thấu triệt sâu sắc, lại không thể biểu đạt một cách nhẹ nhàng, tự tại, vui vẻ, dễ khiến người ta tiếp nhận?

Có lẽ, chính vì biến các loại phương thức thuận tiện thành kinh điển thâm thúy khó hiểu, tối nghĩa khó phân, cho nên Lục Tổ Huệ Năng mới sáng lập nên Thiền tông giảng đạo giác ngộ, càng có thể truyền bá Phật pháp vô biên.

Cho dù nói thế nào, biến đạo lý đơn giản thành phức tạp bí hiểm, khiến cho người nói đạo mạo trang nghiêm, khiến cho người nghe trầm lặng im ắng, bản thân nó đã bóp méo chân lý của sinh mệnh.

Chỉ có điều, bất cứ người nào, giống như người nói chuyện này đã trả giá lớn như vậy, bỏ ra nhiều thời gian như vậy, hao tổn nhiều tâm huyết như vậy để nghiên cứu ra chân lý, khi nghe được đạo lý mà hắn nói, cho dù không nhất định đều đồng ý, nhưng sẽ khiến người ta cảm thấy kính nể.

Đại hiệp hiển nhiên cũng coi trọng lời nói của đối phương, hơn nữa còn tôn kính.

Cho nên đại hiệp hỏi:

- Là câu gì?

Hán tử tóc trắng nói:

- Ngài mới là thiên hạ vô địch. Chúng ta đã nhiều lần nghiên cứu, thảo luận và cân nhắc, trong võ lâm hiện nay, chỉ có ngài mới xứng với bốn chữ này.

Đại hiệp cười:

- Đó là bất hạnh của ta, cũng là bất hạnh của các người. Lẽ ra được Ôn Thiên Tàn, Ôn Địa Khuyết của Lão Tự Hiệu đánh giá cao như vậy, cầu còn không được, có gì phải tiếc nuối? Đáng tiếc những năm gần đây ta đã không còn động võ, từ lâu đã không giao thủ với người khác, cũng ít khi luyện võ, rảnh rỗi chỉ trồng hoa trồng cỏ, nuôi cá nuôi chim, đọc sách của Khổng Tử, Mặc Tử, Lão Tử, Trang Tử, chỉ vậy mà thôi.

Hán tử tóc trắng Ôn Nhâm Bình lẩm bẩm, nói một câu nhưng không rõ.

Mấy người ở bên cạnh đại hiệp đều không nghe rõ.

Mấy người này đều không phải tầm thường.

Trong số những người này, có một người là Ôn Tử Bình, em ruột của “Thiên Tàn Tôn Giả” Ôn Nhâm Bình. Xét về trình độ sử học, y quyết không thua kém anh trai của mình, còn về danh vọng trong dân gian lại vượt xa Ôn Nhâm Bình.

Đồng dạng, thủ pháp dùng độc và võ công của y cũng vượt trên ngòi bút.

Ôn Nhâm Bình và Ôn Tử Bình tuy là anh em ruột, lại đều đứng thứ hai trong “Thập Toàn Thập Mỹ” của Lão Tự Hiệu, nhưng một người là sử quan triều đình, biên soạn sử sách cho đám quyền quý, còn một người là lã khách giang hồ, chỉ ghi chép đúng sự thật cho người đời sau. Từ trước đến nay bọn họ đều ngang vai ngang vế, nhiều lần kề vai chiến đấu.

Đối diện với bọn họ là Lôi Du Cầu, “Phóng Hỏa Vương” Lôi Du Cầu.

Cũng giống như việc đứng đối diện với “Thiên Nhai Hải Giác, Ôn Thị Song Bình”, hắn là người của Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo, vừa lúc đối lập với Lão Tự Hiệu Ôn gia. Hơn nữa trong võ lâm hai nhà cũng là kinh địch đã lâu. Xét về võ công và danh vọng, Lôi Du Cầu cũng xứng đáng là đối thủ của Ôn gia.

Đáng tiếc một sư huynh khác của hắn là “Sát Nhân Vương” Lôi Vũ lại không đến, nếu không hai đôi hai, vừa lúc “trời sinh hai đôi”, có thể lập tức bắt cặp chém giết.

Nếu như một đồng môn khác của hắn là “Kim Yêu Đới” Lôi Vô Vọng cũng đến, vậy thì ba đấu hai, e rằng huynh đệ “Tàn Hoa Bại Liễu Nhiệm Bình Sinh” Ôn Nhâm Bình và “Âm Tình Viên Khuyết Yêu Minh Nguyệt” Ôn Tử Bình sẽ phải chịu thua thiệt.

Có điều lần này hắn ở đây, không phải đại biểu cho Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo, mà là Lục Phân Bán đường.

Hai người khác cũng là “vương”, đều dùng đao.

“Ngũ Hổ Đoạn Hồn Đao” Bành Tiêm.

“Linh Đình Đao” Thái Tiểu Đầu.

Bọn họ vốn là hai vương trong Bát Đại Đao Vương, nhưng trong chiến dịch pháp trường, Bát Đại Đao Vương đã mất đi “Đại Khai Thiên” Tín Dương Tiêu Sát, “Tiểu Tích Địa” Tương Dương Tiêu Bạch, lại chết mất “Tàng Long Đao” Miêu Bát Phương, “Bát Đại” chỉ còn lại “Ngũ Đại”. Ngũ đại Đao Vương đều tranh công, cống hiến cho Tập đoàn Hữu Kiều.

Còn có một người cũng là “vương”.

Hắn là “Phạn Vương” Trương Thán.

Hắn đại biểu cho Thích Thiếu Thương của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Gần đây khuôn mặt của hắn biến thành âm dương, nửa bên đen, nửa bên trắng, nói chuyện thờ dốc hơn nữa còn gấp gáp, nhưng đường nét ngũ quan vẫn anh tuấn uy vũ, phong thái bất phàm. Thích Thiếu Thương phái hắn đi đón nhân vật quan trọng như vậy, ngoại trừ võ công thực lực của Trương Thán không thể xem thường, ứng biến nhạy bén hơn người, hắn còn là thành viên của Thiên Cơ, Đào Hoa Xã, Thất Đại Khẩu, Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh, rất có tính đại biểu.

Người này xưng là “Phạn Vương”, là vì có thể ăn hết tô lớn tô nhỏ, thậm chí thùng lớn thùng nhỏ cơm trắng, miệng như cá voi. Nhưng hắn chỉ là “Phạn Vương”, chứ không phải “Phạn Dũng” (thùng cơm).

Trên thực tế, hắn là một thành viên tài giỏi của Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng là ái tướng bên cạnh Vương Tiểu Thạch, Thích Thiếu Thương.

Những người này ai cũng là cao thủ, xưng vương xưng hùng; chỉ có một người, không hề nổi bật, danh tiếng cũng không tính là quá lớn, thậm chí còn chưa “trưởng thành”.

Hắn là Hà Phạm.

Một trong Nhất Đao Tam Kiếm Đồng bên cạnh người đứng đầu Tứ Đại Danh Bồ là Vô Tình, “Ngân Hà Hỏa Tinh Kiếm” Hà Tiểu Nhị.

Tuổi tác của hắn còn nhỏ, nhưng lại là kiếm đồng bên cạnh danh bồ Vô Tình.

Danh tiếng của Vô Tình đại bồ đầu lại vang dội trong võ lâm.

Chỉ dựa vào thân phận này, đã đủ đi ngang đi dọc trong võ lâm, ai cũng phải bán cho ba phần mặt mũi, bảy phần sổ sách.

Những người này bất kể đứng ở đâu, đã là một đại sự trên giang hồ; nếu như bọn họ đánh nhau, càng là chuyện chấn động võ lâm.

Nhưng mấy người này tụ tập ở đây, đều chỉ vì một chuyện, một người.

Giống như chỉ cần người này chịu tiếp kiến bọn họ, chính là vinh quang vô thượng, đủ để tự hào khoe khoang.

Y là ai?

Y chẳng phải ai cả, mà là một đại hiệp.

Nếu y không phải là đại hiệp, vậy thì có lẽ không ai xứng đáng xưng là hiệp giả; nếu gọi y là đại hiệp, dường như còn chưa đủ để hình dung quá khứ cực kỳ phong phú, cực kỳ rực rỡ, cực kỳ tình cảm, cực kỳ nguy hiểm, cực kỳ rung chuyển trời đất, cực kỳ phức tạp ly kỳ của y.

Y chính là đại hiệp trong đại hiệp.

Y họ Phương.

2. Chương 2: Cự Hiệp

Người khác không nghe rõ, nhưng vị đại hiệp trong đại hiệp này... hoặc chúng ta có thể gọi là “cự hiệp”... lại dường như nghe được rõ ràng.

- Đừng bắt phục!

Y ôn hòa nói:

- Mỗi người đều có quyền lựa chọn cuộc sống của mình, đúng không?

Mặt Ôn Nhâm Bình nóng lên, vội biện bạch:

- Không phải ta không phục, chỉ là ta cảm thấy bất bình cho ngài.

Cự hiệp lại không hiểu:

- Hả?

Mặt Ôn Nhâm Bình đỏ lên, giống như chim ưng nhìn chăm chú vào cự hiệp, nói:

- Ngài vốn là thiên hạ vô địch, nửa đời trước huy hoàng ly kỳ, nhiều màu nhiều sắc, hiện nay cần gì phải tự khốn tự khổ, tự dày vò mình như vậy.

Cự hiệp họ Phương mỉm cười nói:

- Khổ à? Ta không khổ, sống như vậy mới thoải mái. Đánh đánh giết giết, thành tựu dựng lên từ thi thể người khác, có tặng ta cũng không cần. Danh dự kiếm được từ gió tanh mưa máu, ta đã sớm chán ngán rồi. Lúc nhàn rồi nhìn mây bay, không muốn tranh với đời; trong bận rộn tranh thủ lúc rảnh rang, tự tìm vui vẻ... như vậy không phải rất thoải mái sao?

Ôn Nhâm Bình nghe được những lời an nhàn đạm bạc này, lại bị sự thoải mái tự tại kia khiến cho hơi lúng túng:

- Ngài có võ công tuyệt đỉnh, là một nhân tài, sao không cống hiến cho quốc gia? Sao không dùng công trạng để lưu danh vạn thế? Không làm quân vương bình thiên hạ lấy giang sơn ngàn dặm?

Phương Cự Hiệp nhướng mày:

- Thế nào là cống hiến cho quốc gia? Nếu muốn diệt kẻ địch, trừ đối lập, nhất định phải công thành vượt ải, chẳng phải là máu chảy thành sông, giết người phóng hỏa sao? Những người đó không phải là người sao? Bọn họ không có cha mẹ con cái sao? Bọn họ không có nhà sao? Danh tiếng muôn đời, có lưu hay không cũng được. Con người chỉ có một đời, chỉ cần không làm việc ác, làm nhiều việc thiện, không cho kẻ ác tiếp tục làm ác, bảo vệ người thiện tiếp tục hành thiện, như vậy là được rồi. Tần Hoàng lưu danh thiên cổ, cuối cùng vẫn bị người ta mắng chửi ngàn năm, sau khi chết hài cốt còn bị đem làm con rối để giết quan chém tướng. Hán Vũ mở mang bờ cõi, cầu tiên không thành, cuối cùng phải chết, còn giết ái thiếp đại thần khiến cho máu chảy thành sông, cúng tế khắp nơi cũng không tìm được nửa thần tiên.

Y cười hỏi ngược lại:

- Ngài muốn nói tốt cho hoàng đế sao?

Ôn Nhâm Bình lại bị cự hiệp nhìn thấu, càng không cam lòng:

- Đương kim vạn tuế một lòng chiêu hiền, cầu tài như khát. Ngài có một thân bản lĩnh tung hoành thiên hạ, sao không thống lĩnh quân đội cho thánh thượng, hoàn thành sự nghiệp phi thường? Bảo đảm phú quý vinh hoa hưởng dụng không hết.

Cự hiệp nói:

- Hoàng đế cũng chỉ là người, tại sao chúng ta phải bán mạng cho y?

Ôn Nhâm Bình kinh ngạc.

Y không ngờ đối phương lại nói câu này.

Y lại đỏ mặt lên, lắp bắp nói:

- Ngài... ngài đại nghịch bất đạo!

- Tại sao nói một câu như vậy lại là đại nghịch bất đạo? Nếu ta là bình dân bách tính, cho dù là đại thần trong triều, có lẽ cũng sẽ bị tru tam tộc, diệt cửu tộc đúng không? Tại sao ý chỉ của y lại không thể chất vấn? Tại sao y ra lệnh một tiếng là có thể khiến chúng ta chết không toàn thây? Tại sao chúng ta phải mặc cho y áp bức trừng phạt? Hả?

Những câu hỏi liên tiếp của Phương đại hiệp khiến mọi người đều run sợ biến sắc, cứng họng không nói được:

- Nếu như hoàng đế chưa tốt, vậy thì còn được, nhưng y lại hoang dâm xa xỉ, bại hoại hơn bất cứ ai, lại còn ngu ngốc mê muội, tự cho là đúng, chúng ta cần gì phải nghe theo y. Y là người, chúng ta cũng là người, vì sao y làm hoàng đế là có thể tùy ý giết chóc? Hoàng đế không có nhân dân, y còn làm hoàng đế được sao? Là hoàng đế mà chỉ biết ức hiếp người khác, còn xem như hoàng đế cái gì! Nếu muốn bán mạng, ta thà rằng lấy dân làm chủ, cống hiến cho dân chúng.

Những lời này tại đương thời quả là rước lấy họa sát thân, cả nhà bị xử trảm tịch biên. Mấy người võ lâm này mặc dù gan lớn, danh tiếng cũng lớn, nhưng từ trước đến giờ chưa từng nghe qua, cũng chưa từng nghĩ tới, hiện giờ nghe được lại kinh hãi giật mình.

Cự hiệp cười ha hả:

- Ta thấy ngài không nên khuyên ta thì tốt hơn, ngài không thuyết phục được ta đâu. Ta cũng không nên nói tiếp thì tốt hơn, để tránh các người bị liên lụy hoảng sợ.

Chợt nghe một tiếng cười lạnh:

- Những lời này của ngài có ý mới mẻ, nhưng lại không hợp thời, hơn nữa hoàn toàn thiên lệch, chỉ lãng phí miệng lưỡi, nói suông phóng đại mà thôi.

“Cự hiệp” nghe vậy lại có phần ngạc nhiên. Chỉ thấy người nói chuyện dung mạo khí chất, mi vũ thần sắc có mấy phần tương tự với Ôn Nhâm Bình, nhưng hai người đứng chung một chỗ, lại khiến người ta cảm thấy chỗ khác biệt rất nhiều, cũng chẳng biết vì sao.

- Ôn nhị hiệp?

- Ta không phải hiệp. Ở trước mặt ngài, ta chỉ là một tú tài cầm bút viết sử mà thôi.

Ôn Tử Bình nói:

- Nhưng ta dùng sử để nhìn, công bình mà luận, nghĩ rằng ngài có thể tái xuất giang hồ, vì người trong thiên hạ công phá trận địch, không ngại đứng lên giết sạch tham quan ô lại, quyền quý nịnh thần. Ngài nên là người thứ nhất đứng ra, trước tiên thanh trừ kẻ xấu bên quân chủ, thay đổi tác phong bất chính, làm rạng rỡ Tổ tông, như vậy mới không phụ kỳ vọng của người trong thiên hạ, không phụ hi vọng của bình dân bách tính.

Phương Cự Hiệp nghe vậy chỉ nói:

- Không.

Ôn Tử Bình nhướng mày hỏi:

- Ngài sợ?

Phượng Cự Hiệp nói:

- Ta sợ không hữu dụng.

Ôn Tử Bình cười lạnh nói:

- Hay cho cự hiệp, ngay cả khi biết không thể làm mà vẫn làm, trước ngàn vạn người ta vẫn tiến cũng không có, thật là khiến ta thất vọng, không cần phải viện cớ gì nữa.

Cự hiệp ôn hoà nói:

- Ngài nói ta sợ cũng được. Giết chết gian tướng lộng thần tham lam vô sỉ, hại nước hại dân, vậy thì thế nào? Vẫn còn hoàng đế một dân hại nước, nắm giữ quyền lực. Cho dù hành thích thiên tử thì thế nào? Vẫn sẽ có hân quân kế tiếp khiến cho trời giận dân oán, thủy chung không phải là cách trị tận gốc.

Sắc mặt Ôn Tử Bình chợt biến đổi, vẫn cố chấp nói:

- Vậy ngài muốn thế nào? Thay đổi triều đại, lật hoàng đế xuống ngựa, tự mình lên làm thiên tử sao?

- Cũng không phải.

Cự hiệp nói:

- Ta không muốn làm hoàng đế. Nhưng quyền lực của hoàng đế quá lớn mà không bị hạn chế, tuyệt đối không phải chuyện tốt. Một mình y có bao nhiêu bản lĩnh? Dưới tình huống hoàn toàn không bị kiểm chế trừng trị, chỉ khiến y hủ bại trầm luân. Cứ tiếp tục như vậy, dân chúng lại bị chà đạp giày vò, khổ không thể tả.

Ôn Tử Bình hừ lạnh nói:

- Vậy hoàng đế trong lý tưởng của ngài là gì?

Cự hiệp đáp:

- Là người được mọi người kính yêu, chứ không phải rạp khuôn, thừa kế. Một khi không phù hợp với ý nguyện của bách tính cộng đồng, có thể bỏ cũ thay mới, do đó quyền lực cũng có thể hạn chế và cân bằng.

Ôn Tử Bình mở to mắt:

- Cái gì? Người nói là dân chúng chọn một hoàng đế mà mình yêu quý? Chuyện này giống như kẻ ngốc nói mê. Mọi người làm sao chọn được? Bọn họ không có đầu óc anh minh, không biết quy tắc triều đình, cũng không đọc nhiều sách thánh nhân, có một số người còn mù chữ. Bọn họ tự lo cho mình còn không xong, đang cần để vương lãnh đạo và giáo hóa, bây giờ lại muốn bọn họ chọn vương bãi để, đúng là trò đùa quá hoang đường rồi, đúng không?

Cự hiệp bất đắc dĩ nói:

- Có lẽ là vậy. Nhưng ta thấy vẫn tốt hơn so với hoàng đế một mình xưng vương, không bị hạn chế. Mọi người có thể giáo dục, quyền lực phải hạn chế và cân bằng. Người làm cho dân chúng có cuộc sống an định, cải thiện, sung túc, vui vẻ chính là hoàng đế tốt, điểm này không hề phức tạp, cũng không khó chọn.

Ôn Tử Bình hừ một tiếng nói:

- Suy nghĩ của ngài đúng là hảo huyền, nhìn Trung quốc ba ngàn năm lịch sử chưa từng có tiền lệ này, luận điệu hoang đường của ngài có thể nói là trái với đạo của thánh nhân.

Cự hiệp không nóng không lạnh nói:

- Rất nhiều nhân sĩ có kiến thức đều nói, xem hết sử sách văn hiến, không thấy có chuyện lấy dân làm chủ, thực ra rất sai lầm. Bọn họ là sử gia, sao lại bắt công thiên lệch, không dùng đầu óc như vậy? Cho dù có trí giả trí thức từng đề xuất tư tưởng lấy dân làm chủ, tại thời đại nho gia luôn tôn sùng lối cũ, hùa theo ý vua, nịnh hót lấy lòng, không mở đường cho dân nói, làm sao cho phép những tư tưởng dị đoan này phát dương truyền bá? Hơn nữa Trung Nguyên lửa binh không ngừng, động một tí là đổ thành hủy đô, một ngọn

đuốc thiêu rụi di vật văn hoá của tiền triều, mà quân chủ lại áp chế mọi người bàn luận lung tung, chỉ cho phép nho học thích hợp truyền bá, những kinh thư quan trọng đều do quốc gia cất giữ, loại tự tưởng tôn dân khinh vua này cho dù có ghi lại, nhất định cũng sẽ bị chôn vùi diệt tuyệt. Ai nói Trung Nguyên ba ngàn năm qua không có tư tưởng lấy dân làm chủ, dân quyền làm trọng? Chỉ cần là người có một chút kiến thức về sự thật lịch sử đều biết, Trung Nguyên không phải không có nhân tài như vậy, chỉ là có người đã sớm bị tịch biên diệt tộc, có người bị thiêu hủy cách chức, có người cất giấu lưu truyền chỉ sợ đã bị rút lưỡi hành hình, trị tội liên đới. Dưới tình huống này, ai dám phát ngôn thẳng thắn? Ai có thể cầu xin giúp dân? Ngay cả nhà nho cũng chỉ vâng vâng dạ dạ, một mực ca tụng công đức đế vương, vất vả lắm mới tìm được thời cơ can gián, nếu may mắn được chấp nhận vài điều thì vui không thể tả; nhưng thường là phạm thượng trị tội, lưu đầy thảm thiết, thậm chí là bị giết, liên lụy đến thân hữu, không biết bao nhiêu mà kể, cho nên ai cũng sợ hãi. Những sĩ phu nhát gan khúm núm này có thể làm được gì? Đọc nhiều thi thư, rốt cuộc vẫn phải nhìn sắc mặt người khác. Nho sĩ nếu ngay cả nghĩa, hiệp đều không làm được, cuối cùng chỉ có thể hòa cùng một giuộc với Pháp Gia, Hoàng Lão, nửa lừa nửa ngựa, bắn thỏ xấu xa. Đã trời gà không chặt, lại không thể ngăn cơn sóng dữ, không dám gánh vác thời cơ, đầu bạc bơ vơ cũng chỉ là kẻ đọc sách suông mà thôi. Thực ra không phải không có người cầu xin cho dân, cải cách thay đổi, cũng không phải không có nhân tài suy nghĩ như vậy, chỉ là loại người này, ý kiến như vậy quyết không được chấp nhận trong triều đình, cho nên không được lưu truyền, cũng không được ghi chép, càng không thể phát triển mà thôi. Theo ta suy đoán, các đời trước đây, người bị tru diệt bởi các loại tội danh, bao gồm chí thánh tiên sư Khổng Khâu tự mình ra tay sát hại những kẻ tiểu nhân “phản nghịch mà nham hiểm, bất chính mà cố chấp, dối trá mà nguỵ biện, xằng bậy mà uyên bác, sai trái mà đường hoàng”, thực ra rất có thể là những nhân sĩ hiệp nghĩa vốn không hợp thời, vì quyền lợi của dân chúng mà đắc tội với quyền quý quân chủ.

Hai người Ôn Tử Bình và Ôn Nhâm Bình đưa mắt nhìn nhau, đều trở mặt ra. Ôn Tử Bình thăm dò hỏi:

- Vậy ngài muốn nói... nho học vô ích, sĩ phu không còn hữu dụng?
- Không thể quơ đũa cả nắm. Nho sĩ nếu chỉ tham sống sợ chết, cố chấp cổ hủ, vậy thì còn không bằng một phạm phu tục tử, ít nhất cũng không làm hại muôn dân. Dù sao trong đám nho sinh cũng từng có người dám vì quốc gia xem nhẹ sinh tử, vì bách tính suy nghĩ thiệt hơn.

Phương Cự Hiệp nói:

- Nói cách khác, phải có học thức uyên bác của đại nho, nhưng cũng phải có hiệp cốt mới được, không hành hiệp, không thể xem là nho sinh tốt.

Y vội bổ sung một câu:

- Đương nhiên, “hiệp” mà ta nói là tác phong đại hiệp, không tiếc vì dân xả thân hi sinh, vì nghĩa không màng sống chết, vì thiện xem nhẹ sinh tử. Chứ không phải hành vi của những kẻ lỗ mãng và tử sĩ, chỉ trung với một nhà, một hộ, một người, hung hăng hiếu chiến, không biết đại thể, không phân thị phi, tầm nhìn hạn hẹp, chỉ biết kiếm chác lợi ích, chỉ lo quan hệ cá nhân.

Y cười cười lại nói:

- Dù sao đó cũng là chuyện khác biệt.
- Đó là khác biệt rất lớn.

Y nhấn mạnh.

3. Chương 3: Làm Thế Nào Để Mưu Sát Một Đại Hiệp

- Nói cách khác.

Ôn Tử Bình thận trọng hỏi:

- Ngài cho rằng nho và hiệp nên kết hợp với nhau?
- Thứ ta đề xướng là nho hiệp, tri thức và hành động hợp nhất.

Cự hiệp cẩn thận nói:

- Đó là hào hiệp trung nghĩa, có cương có nhu, trí dũng song toàn, kiểm khách thư sinh.

- Vậy cự hiệp ngài nên theo tôi.

Trương Thán nói:

- Kim Phong Tế Vũ lâu chúng tôi rất phù hợp với tư tưởng của ngài, chúng ta đã chí đồng, cũng đạo hợp. Thích lâu chủ đã dặn dò, nếu ngài tới lãnh đạo, y sẽ nhường người hiền. Nếu không thì chúng ta cũng cùng hội cùng thuyền, kẻ vai chiến đấu, làm chút chuyện cho người giang hồ, mưu phúc lợi cho lão bách tính.

Cự hiệp cười, lắc đầu.

Trương Thán thất vọng:

- Không phải ngài và chúng tôi đều đi trên một đường sao?

- Là đồng đạo, cũng là đồng chí. Tôn chỉ của Kim Phong Tế Vũ lâu là dùng bạo thay bạo, dùng ác trị ác, đánh mạnh giúp yếu, trừ gian cứu thiện, ít nhất cũng tương tự với ta.

Phương Cự Hiệp cười tủm tỉm nói:

- Có điều, ta không đi Kim Phong Tế Vũ lâu.

- Tại sao?

- Có người từng nói, vào ban ngày, ta đã hát khúc ca; vào chập tối, ta đã đi qua con đường gập ghềnh, chuyện ta muốn làm thì đã làm, hùng tâm đã hùng, tráng chí đã tráng, hiện giờ ta chỉ muốn nhàn nhã tự tại, ngâm nga chơi đùa.

Phương Cự Hiệp vừa đi vừa nói, những người khác cũng theo y bước thong dong:

- Hơn nữa Kim Phong Tế Vũ lâu đã có nhân tài, Vương Tiểu Thạch, Thích Thiều Thương, Tôn Thanh Hà, Lôi Quyển đều ở đó, trước kia còn có Tô Mộng Chấn, Bạch Sầu Phi nắm giữ đại cục, không cần có ta nữa. Chúng ta đã là người một đường, không nhất định phải cùng một thuyền, giống như tất cả mình châu không thể để trong cùng một hộp gấm. Mỗi người chúng ta nên giữ vững cương vị của mình, làm chuyện của mình, như vậy mới có thể khiến cho lực lượng phát triển, trải rộng, đồng tâm hiệp lực, sớm thành chí nguyện.

- Ngài không đến chỗ bọn họ, vậy thì hãy đến chỗ chúng tôi.

Giọng nói rất trầm, rất khàn, rất mãnh liệt.

Mãnh liệt như lửa, giống như khô khốc.

Hắn là Lôi Du Cầu.

- Người đại biểu cho Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo?

Phương Cự Hiệp mỉm cười hỏi hắn:

- Hay là Lục Phân Bán đường?

Lôi Du Cầu còn chưa trả lời, cự hiệp đã hỏi ngược lại:

- Nếu như người đại biểu cho Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo, hiện giờ vì sao lại gia nhập Lục Phân Bán đường? Nếu người đại biểu cho Lục Phân Bán đường, vậy người mới gia nhập với bọn họ bốn mươi bảy ngày, tham gia bốn lần hành động, hơn nữa còn khiến cho đồng môn huynh đệ bất hòa nghi kỵ, cũng chưa hiểu rõ về cơ mật, chế độ, tác phong trong đường, người dùng lý do gì để khuyên ta gia nhập?

Lôi Du Cầu ngẩn ra.

Hắn không ngờ cự hiệp trong lời đồn này lại hiểu rõ hắn như lòng bàn tay.

- Chỗ của người, ta không thể đi. Ta cũng không thể đến một bữa tiệc chuẩn bị cho mình để đập đài lật bàn, đập chén ném chậu, đúng không? Lôi Thuần không phải người giết ta, là vì biết ta không dễ giết; Dịch Phi Kinh phái người mời ta, là hi vọng ta nên không vừa đến kinh sư đã đi đập nhà của hắn.

Đôi mắt nhìn thấu tình đời của Phương Cự Hiệp lại hiện ra sự sắc bén mãnh liệt:

- Người hãy nói với bọn họ, ta đã hiểu rồi. Lần này ta tới, không can thiệp vào chuyện giang hồ, bảo bọn họ tự thu xếp ổn thoả. Ta biết Lục Phân Bán đường là cường đạo cũng có đạo, trừ khi bọn họ tàn dân hại nước, nếu không ta cũng không đến mức đối địch với bọn họ, người hãy bảo Lôi cô nương và Dịch đại đường chủ đừng lo lắng.

- Như vậy.

Ôn Nhâm Bình thừa cơ hỏi:

- Lần này cự hiệp đến vì chuyện gì?

Phương Cự Hiệp chỉ nói hai chữ:

- Chuyện riêng.

Ôn Nhâm Bình kiên nhẫn hỏi:

- Chuyện riêng gì, có thể cho biết không?

Phương Cự Hiệp lạnh nhạt nói:

- Đã là chuyện riêng, không liên quan đến người khác.

Ôn Tử Bình đột nhiên nói:

- Theo ta được biết, Phương Cự Hiệp lần này đến kinh, đại khái chỉ có hai chuyện. Còn như những chuyện lớn chuyện nhỏ khác, cự hiệp đều hoàn toàn bỏ qua, từ lâu đã không để ý tới nữa.

Lông mày cự hiệp nhướng lên:

- Ngài hãy nói thử xem!

- Thứ nhất, đã sắp mười lăm tháng tám rồi, là lúc lên núi Tống Tử ở ngoại thành, bái tế tôn phu nhân.

Ôn Tử Bình vừa nói vừa quan sát cự hiệp trước mắt.

Gió chậm chậm thổi tới.

Ánh mắt vẫn trẻ trung của cự hiệp thoáng hiện lên vẻ buồn rầu, mí mắt vẫn tươi trẻ nhú lại thành vài nếp nhăn sâu muộn.

- Thứ hai.

Lần này là Ôn Nhâm Bình nói tiếp, bất kể trong triều hay ngoài triều, là địch hay là bạn, y và em trai của mình luôn luôn hiểu ngầm, rất ăn ý với nhau:

- Ngài còn có một đứa con nuôi ở kinh thành, ngài phải xử lý một chút chuyện của hắn.

Y cũng dùng ánh mắt sắc bén liếc cự hiệp:

- Gần đây hắn ở kinh kỳ náo loạn đến mức hung hăng càn quấy, nếu như không quản, e rằng không ai quản được hắn nữa; nếu không kiềm chế, chỉ sợ cũng không kiềm chế được hắn nữa.

Phương Cự Hiệp khẽ thở dài một tiếng.

Y dường như ngửi được mùi vị dạ hương lan, trong đó còn xen lẫn một chút hương vị hoa thủy tiên.

Cho dù chỉ là một chút mùi vị, cũng khiến y nhớ đến nàng. Nhớ đến nàng, cũng khó tránh khỏi nhớ đến đứa con nuôi mà nàng thương yêu khi còn sống, Phương Ứng Khán.

Y nhíu đôi mày kiếm, cho dù đã gần tráng niên, lông mày của y vẫn rậm rạp có lực, giống như hai thanh kiếm tâm sự trùng trùng.

- Những năm gần đây, hắn cũng làm loạn hơi quá.

Y thở ra một hơi, nói:

- Hắn cầu kết hoạn quan, liên lạc quyền quý, còn tư thông ngoại địch, chỉ vì muốn quyền thế lớn mạnh. Ta quả thật nên khuyên hắn thu liễm một chút.

- Xem ra.

Nói đến đây, cự hiệp cười một tiếng, trong nụ cười có nhiều sự bất đắc dĩ và tự giễu mình:

- Các người đều hiểu rõ mục đích mà ta đến, có lẽ còn hiểu hơn chính ta.

- Thực ra.

Ôn Nhâm Bình nói:

- Mọi người đều hi vọng ngài làm như vậy. Phương tiểu hầu gia cũng quá ngông cuồng, quá đáng rồi. Vì dân trừ hại, răn ác trừ gian, đó là chức trách của đại hiệp.

- Ngài nên sớm đến trừng trị hắn.

Ôn Tử Bình cũng nói thêm:

- Nếu ngài không đến, e rằng không ai trừng trị được hắn nữa.

- Ta chỉ tới khuyên hắn một chút. Đường là của hắn, chân cũng là của hắn, hắn muốn đi thế nào thì ta không cản được. Ta cũng không thể cưỡng ép hắn đi một con đường khác.

Cự hiệp ôn hoà nói:

- Một đứa trẻ thông minh giống như hắn, nếu như không nghe lời thì luôn có rất nhiều cách, có thể che trời gạt đất, bằng mặt không bằng lòng. Ta cũng không có biện pháp.

Ôn Tử Bình lãnh đạm nói:

- Nếu hắn không nghe lời, ngài có thể cưỡng chế hắn, không cho hắn tiếp tục làm xằng làm bậy.

Phương cự hiệp cười.

Vừa cười, y lại trở nên trẻ trung, nhàn nhã.

- Ta nghĩ, các người không phải muốn tiếp đãi ta, lôi kéo ta, bởi vì sớm biết làm như vậy cũng vô dụng.

Cự hiệp nói:

- Các người cũng không phải muốn ta giáo huấn hắn, khuyên can hắn.

Y ngừng lại một chút, mới nói tiếp:

- Các người muốn ta giết hắn.

- Đúng không?

Ôn Nhâm Bình trầm mặt, không trả lời.

Ôn Tử Bình nhìn qua nơi khác, cũng không trả lời.

Dù sao Phương Ứng Khán cũng là con nuôi của cự hiệp, cự hiệp luôn xem tiểu hầu gia giống như con ruột. Nếu không ngày đó cự hiệp từng cứu hoàng đế một mạng, hoàng đế phá lệ muốn phong cự hiệp làm vương hầu, cự hiệp lại khéo léo từ chối, phần phúc khí tước vị này lại nhường cho Phương tiểu hầu gia, khiến cho hắn hôm nay uy danh lớn mạnh.

- Đúng.

Một giọng nói ngây thơ trả lời.

Người lên tiếng là Hà Phạm.

- Hả?

Phương Cự Hiệp rất hứng thú quan sát tiểu kiếm đồng này.

- Tại sao?

- Bởi vì Phương Ứng Khán đã làm rất nhiều rất nhiều chuyện ác, hãm hại rất nhiều rất nhiều người tốt, hơn nữa hắn còn muốn tiếp tục hại, tiếp tục giết.

Hà Phạm nghiêm túc chớp chớp mắt linh hoạt, kích động nói ra ý kiến của mình:

- Nếu ngài không muốn hắn tiếp tục hại người, không muốn hắn tiếp tục giết chết người tốt, vậy thì nên giết hắn.

Cự hiệp cười lên, tầm tắc vài tiếng, giả vờ trách móc:

- Người còn nhỏ tuổi, sao lại tàn nhẫn như vậy? Công tử nhà ngươi có khỏe không?

Lúc này Hà Phạm mới nhớ tới nhiệm vụ của mình:

- Công tử đang muốn mời cự hiệp qua đó một chuyến. Thế công cũng rất muốn gặp đại hiệp, có chuyện quan trọng muốn thương nghị.

- Gia Cát tiên sinh là người bận rộn trong kinh, còn ta là người nhàn rỗi giang hồ, ta không cần phải đi quấy rầy y.

Cự hiệp cười tủm tỉm nói:

- Công tử nhà ngươi càng là kỳ nhân thế gian, xin thay ta chuyển lời thăm hỏi. Lần này ta đến, đã không giết người, cũng không phiền người, chỉ đến để tảo mộ thê tử, khuyên nghịch tử hai ba chuyện mà thôi. Tiểu ca có tấm lòng cao, hiệp tâm lớn, có điều chưa tới lúc nên giết thì đừng nên giết người thì tốt hơn... Cũng đừng giống như Thịnh công tử nhà ngươi, xuất thủ không lưu tình, hạ thủ không người sống!

- Tôi lập chí phải tàn nhẫn với kẻ ác, chính là đối tốt với người thiện, đạo lý này cũng không phải học từ công tử.

Hà Phạm thật thà nói:

- Tôi học theo tiền bối ngài.

- Ta à?

Lần này cự hiệp lại nghi hoặc.

Y thiếu chút nữa dùng ngón tay chỉ vào mũi mình nói:

- Ta “dạy” ngươi bao giờ!

- Năm đó cự hiệp xông pha giang hồ, gặp địch giết địch, gặp mạnh đè mạnh, không đâu không chiến, không đâu không thắng, có từng sợ gì?

Hà Phạm đầy hứng thú nói:

- Nghe nói cự hiệp giết vào Thiếu Lâm tự, giết ra Vô Đầu cốc, giết đến Ác Nhân lâm, giết lên Tuyết Tình phong, giết đến thống khoái tràn trề, người chết khắp nơi. Những chuyện sảng khoái này đã sớm truyền khắp giang hồ, thiên hạ không ai không biết, không ai không hiểu, khiến người ta ngưỡng mộ trong lòng, noi theo gương sáng. Tôi đã kích kẻ địch không mềm tay, diệt trừ kẻ ác không nhân nhượng, chính là được cự hiệp cảm hóa.

Nghe vậy, cự hiệp đúng là cảm xúc lẫn lộn.

Y liếm môi, định dùng một cách khác khuyên bảo thiếu niên ngây thơ mà cố chấp, nhiệt huyết mà xung động này:

- Cũng vì trước kia ta giết chóc quá nặng, cho nên những năm gần đây mới không muốn động võ, càng không muốn giết thêm một người...

- Đúng đúng đúng.

Chợt nghe một người phụ họa:

- Phương Cự Hiệp nhất định không nên bị kẻ xấu ly gián. Cự hiệp và hầu gia phụ tử tình thâm, tiểu hầu gia phải chúng tôi đón cự hiệp đến phủ hưởng thụ vinh hoa phú quý, y đã chờ sốt ruột lắm rồi.

Người nói chuyện vóc dáng rất gầy, rất nhỏ.

Cộng thêm biểu tình của hần, ngay cả khi nói một cách hớn hở như vậy, hần cũng cau mày nhú môi, dáng vẻ kỳ quái đáng thương.

Xem ra, hần giống như từ vùng hoang dã phương bắc đói rét khổ cực vất vả đến đây, ít nhất có bảy năm không ăn ngon, bảy tháng không ngủ yên, mà lại bảy ngày không uống một ly nước đằng hoàng.

Thực ra, hần vẫn luôn ăn ngon mặc đẹp, cuộc sống cực kỳ xa hoa thoải mái.

Hần có đôi lông mày chữ “Bát” (), môi lệch về bên cằm, chẳng những dáng vẻ cợt nhả, hơn nữa thoát nhìn rất gầy, đầu nhọn trán hẹp, hoàn toàn không có phong cách quý phái. Nhưng ở trong võ lâm, không ai dám khinh thường người này.

Bởi vì hần có một thanh đao, một thanh đao nho nhỏ.

Thanh đao này lại khiến hần nổi danh trong võ lâm, cũng khiến hần có thể chen chân vào “Bát Đại Đao Vương”.

“Linh Đình Đao” Thái Tiểu Đầu.

Đầu của hần quả thật rất nhỏ, nhưng giọng nói lại rất lớn, hơn nữa còn vang dội.

Vóc dáng của hần nhỏ gầy, nhưng tay lại rất lớn. Nói theo tướng số, người nhỏ tay lớn, lá gan cũng lớn, can đảm hơn so với người cường tráng mập mạp nhưng tay lại nhỏ.

Có lẽ, đây chính là nguyên nhân Phương Ứng Khán phái hần đi nghênh đón Phương Cự Hiệp?

Có điều hiệu quả dường như không rõ ràng.

Bởi vì cự hiệp đã nhú mày, hỏi:

- Tiểu Khán thật sự nói như vậy?

Cự hiệp gọi Phương Ứng Khán là Tiểu Khán, bởi vì y là nghĩa phụ của Phương Ứng Khán. Trong suy nghĩ của y, Phương Ứng Khán võ công có lợi hại, địa vị có cao, mưu kế có thâm trầm, nhưng bản chất vẫn không thay đổi, Phương Ứng Khán vẫn là một đứa trẻ, là Tiểu Khán. Huống hồ, mẹ ruột của Phương Ứng Khán là Lão Long Bà, vốn là một phụ nữ danh đá. Mà phụ thân của Phương Ứng Khán lại là một đại ma đầu, làm nhiều việc ác, cuối cùng bị quần hùng bao vây chém chết. Nhưng Phương mẩu lại không cam lòng, tiếp tục làm ác, còn thể không sợ báo ứng, gọi đứa con đang còn trong tã là “Ứng Khảm” (nên chém), ý tứ là “giang hồ bạch đạo, võ lâm chính đạo các người, có bản lĩnh thì tới chém con ta ngàn đao, trăm kiếm, Lão Long Bà ta tuyệt đối không nhú mày, nhưng ai dám động thủ, ta tuyệt đối sẽ không tha... cả nhà lớn nhỏ, gà chó mèo bọ, một kẻ cũng không tha”.

Lão Long Bà luôn là một nhân vật hung ác.

Cũng vì bà đủ tàn nhẫn, cho nên mới không chịu nương nhờ Phương phu nhân. Cho đến khi bà xảy ra chuyện, mới bắt buộc dĩ gởi gắm cho phu nhân của Phương Cự Hiệp.

Phương phu nhân dĩ nhiên không muốn con của cố nhân được gọi là “Ứng Khảm”, do đó đổi “Khảm” thành “Khán”, vợ chồng Phương Cự Hiệp gọi thân mật là “Tiểu Khán”. Còn có một điển cố khác mà ít người biết.

Đó là vì Phương Ứng Khán có trí năng trời phú, từ nhỏ đã thông minh hơn người, khi tranh đấu rất ít người có thể thắng hần; cho dù võ công có thể thắng, cũng sẽ bị hần dùng mưu kế đánh bại.

Phương Ứng Khán so văn đấu võ, không đâu không thắng.

Thế nhưng, có một thiếu niên nhìn có vẻ mộc mạc, đàn độn, họ Cao, tên Tiểu Thượng, mọi người đều gọi là Cao Cao, hoặc chế nhạo hần là “Tiểu Cao ngốc”. Hần cũng không tức giận, chỉ thật thà chăm chỉ, văn võ kiêm tu, căn cơ vững chắc. Có một lần Phương Ứng Khán thử khiêu chiến hần, chỉ mới một lúc đã chiếm hết thượng phong trước mặt đám đồng môn, công kích khiến cho Cao Cao chật vật vô cùng, được đăng này

hồng đằng kia. Phương Ứng Khán như mèo vờn chuột, rõ ràng mấy lần có thể chiến thắng, nhưng lại cố ý nường tay, muốn đùa giỡn đối phương, thỏa thích làm nhục.

Đồng môn nhìn thấy lại phần khởi, không ngừng hoan hô. Phương Ứng Khán cũng đắc ý vênh váo, nhất thời sơ xuất lộ ra sơ hở. Sơ hở chỉ xuất hiện trong nháy mắt rồi biến mất, nhưng Cao Cao đã nắm lấy thời cơ ngàn cân treo sợi tóc này, tấn công Phương Ứng Khán một chiêu.

Một chiêu này cũng không đánh ngã Phương Ứng Khán, nhưng người sáng suốt trong lòng đều hiểu rõ.

Thứ nhất, Cao Tiểu Thượng đã nường tay.

Thứ hai, Phương Ứng Khán đã xem như thua cuộc.

Phương Cự Hiệp cũng ở một bên, nhìn thấy tất cả.

Lúc đó y không nói gì.

Sau đó y mới một mình khuyên bảo Phương Ứng Khán, nhất định không được xem thường người khác.

Loại người giống như Cao Cao này, tiềm phục ẩn nhẫn, nhìn chuẩn thời cơ, một kích tất trúng, đây mới là nhân vật không thể xem thường.

Y ân cần khuyên nhủ, siêng năng dạy bảo, thuận tiện khuyến cáo Phương Ứng Khán vốn luôn được cưng chiều từ nhỏ, bình thường không nên quá kén chọn ăn mặc, gạo lúc không ăn liền vứt bỏ, đồ cũ không mặc liền ném đi. Nên biết, những gạo thô đồ rách này vẫn có thể nuôi sống bao nhiêu người nghèo, sưởi ấm bao nhiêu người lạnh, không thể xa xỉ lãng phí, nhất định không được xem thường những thứ thoát nhìn cũ rách này, một khi cần đến thì cầu còn không có.

Vì muốn khuyên bảo tốt hơn, cự hiệp dứt khoát gọi con nuôi của mình một cách thân mật là “Tiểu Khán”.

Gọi hần là Tiểu Khán, là muốn hần nhất định không được xem thường những chi tiết nhỏ trong sinh hoạt hàng ngày.

Có điều Tiểu Khán cũng thật sự biết nghe lời.

Hần thay đổi thói xấu, cố gắng hết sức, ngay cả Cao Cao cũng thật lòng khâm phục hần.

Hần thiên tư thông minh, ngộ tính cực cao, học tập rất nhanh, một khi chịu sửa đổi thiếu sót thì khó có khuyết điểm. Từ đó về sau, Cao Tiểu Thượng liên tiếp thua bởi tay hần hai mươi mốt lần, không có cơ hội thắng. Cao Cao cũng thua tâm phục khẩu phục, hơn nữa hết sức sùng bái kính ngưỡng Phương tiểu hầu gia, nói gì nghe nấy.

Chuyện này khiến cho cự hiệp trong lòng càng yêu quý Phương Ứng Khán.

Cho dù Phương Ứng Khán danh tiếng có lớn, thủ đoạn có cao, võ lâm đồng đạo có kính nể sợ hãi, hần vẫn chỉ là Tiểu Khán trong suy nghĩ của cự hiệp.

Chỉ y mới có thể gọi Phương tiểu hầu gia “lật tay làm mây, trở tay làm mưa” là Tiểu Khán.

Cho nên khi cự hiệp nghe Thái Tiểu Đầu nói như vậy, y cũng hơi thất vọng và khó chịu, tự giễu cười nói:

- Nếu hần thật sự tiếp đãi ta như vậy, đó là không hi vọng ta sẽ đến.

Y dường như còn có phần thương cảm:

- Hần biết ta không thích những thứ này.

“Ngũ Hồ Đoạn Hồn Đao” Bành Tiêm ở bên cạnh vừa nghe, vội thêm vào:

- Đó cũng không phải. Tiểu hầu gia muốn cung nghênh cự hiệp giá lâm, quả thật đã chuẩn bị rất nhiều tiết mục, mấy ngày qua chúng tôi đều bận rộn vì chút thịnh yến này. Tiểu hầu gia đã mời đào kép hạng nhất trong kinh đến trợ hứng cho ngài, lại mời nhạc công hàng đầu trong cung đình tấu nhạc cho ngài, còn tìm kiếm rất nhiều người đẹp mỹ nữ từ các nơi, muốn đại hiệp tận hưởng vui vẻ... Lòng hiếu thảo của y đủ cảm động trời đất, chúng tôi làm thuộc hạ cũng cảm thấy xúc động.

Vũ khí mà Bành Tiêm sử dụng là Ngũ Hồ Đoạn Hồn đao.

Một đao đoạn hồn, hấn rất ít khi phải sử dụng năm đao.

Hấn từng dùng một đao chém chết mười bảy kẻ địch, cần gì phải chém liên tục năm đao.

Thân hình của hấn cũng hỏ đầu hỏ não (khoẻ mạnh cường tráng), giống như một con hổ lớn.

Hấn nói chuyện cũng hỏ hỏ sinh phong (hỏ gầm gió nổi), hỏ lý hỏ khí (nói năng hùng hồn).

Vóc người của hấn rất lớn, nhưng tay lại không lớn.

Xem ra hấn cũng giống như Thái Tiểu Đầu, lá gan đều rất lớn, cho nên mới có thành tựu xuất sắc về đao như vậy.

Đao vốn là binh khí tấn công nhanh, người lá gan không đủ lớn, thân thủ không đủ tốt, ứng biến không đủ nhanh, căn bản không thể sử dụng được.

Cái người đầu hỏ mắt hỏ này, chẳng những rất có hỏ uy, hơn nữa còn có một thanh trăm hỏ đao bên hông, không biết bao nhiêu người đã chịu thiệt vì nó.

Hấn sợ Thái Tiểu Đầu nói còn chưa đủ, cho nên thêm vào mấy câu. Không ngờ Phương Cự Hiệp nghe vậy càng liên tục lắc đầu:

- Nếu hấn thật sự nói như thế, vậy nhất định rất không muốn ta đến đó gặp hấn. Hấn biết rõ ta rất ghét những thứ phô trương lãng phí này.

Nhất thời Bành Tiêm lại cứng họng.

Người này lại không thích những thứ như vậy!

Bản thân hấn cam chịu phục vụ người khác, liếm máu bên dưới lưỡi đao, tranh phong bên cạnh tử thần, chẳng qua là vì cuộc sống muốn mỹ nữ có mỹ nữ, muốn ăn ngon có ăn ngon, muốn hô mưa hội gió thì hô mưa gọi gió.

Cự hiệp này vừa nghe những thứ hưởng thụ như thế lại từ chối!

Trong khoảnh khắc này, Bành Tiêm lại có một loại cảm giác.

Hấn vốn là một vị công tử tôn quý của Bành môn, được người ta gọi là “công tử Tiêm”. Khi đồng môn so tài, hấn thường độc chiếm ngôi đầu, nhưng khi ra ngoài liều mạng với cao thủ võ lâm khác, lập tức thất bại thảm hại, thân bại danh liệt. Vì vậy hấn không tiếc nghiên rằng khổ luyện, đóng cửa khổ tu, thà rằng mặt dày quỳ gối, uốn mình theo người, mục tiêu là những thứ mà cự hiệp trước mặt không xem trọng, thậm chí là coi thường. Điểm này khiến hấn cảm thấy bị khinh miệt, tâm tình rất xấu, khiến hấn giống như ở trước mặt cự hiệp không ngừng đầu lên được, quả là không thể làm “người” được nữa.

Những thứ người có, ta đều không có, người đương nhiên sẽ không quý trọng!

Bành Tiêm đột nhiên nổi lên một ngọn lửa vô danh.

Không biết vì sao, hấn lại căm hận người này.

Hấn muốn giết chết người này.

Giết chết người này, không phải vì thù, không phải vì oán, mà là để chứng thực hấn có thể giết chết cự hiệp.

Chỉ cần giết chết cự hiệp được võ lâm công nhận này, hấn sẽ có thể thay thế địa vị. Chỉ cần lấy được địa vị tương tự, hấn sẽ có thể quát tháo giang hồ, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, lãnh tụ quần hùng. Đến lúc đó, những thứ mà cự hiệp xem thường kia, hấn sẽ thu hết toàn bộ, biến thành của mình.

Khi đó, ngay cả tiểu hầu gia cũng sẽ nhìn hấn với con mắt khác.

Tiểu hầu gia chẳng phải là con nuôi của cự hiệp sao?

Hừ, nếu có thể tự mình giết chết cự hiệp, thân phận của hấn chẳng những vượt trên đồng lứa, còn có thể cười ngạo thiên hạ.

Sẽ có một ngày như vậy chứ?

Sẽ có một ngày như vậy.

Tâm niệm của Bành Tiêm thay đổi liên tục.

Có điều, võ công của cự hiệp cao như vậy, danh lừng thiên hạ, mình phải làm thế nào để đánh bại được y?

Cho dù có thể một lần thành danh thiên hạ, nhưng làm thế nào để mưu sát một đại hiệp, dù sao cũng là một chuyện cực kỳ phiền não, rất phí tâm tư.

Càng phiền não là lời khuyên của bọn họ hiển nhiên đã thất bại, bọn họ đã phụ ủy thác quan trọng của tiểu hầu gia.

Tiểu hầu gia rất ít khi tự mình giao phó nhiệm vụ.

Chuyện lần này, không chỉ tiểu hầu gia tự mình hạ lệnh, ngay cả Mễ công công cũng đặc biệt dặn dò, hơn nữa còn nói với bọn họ:

- Các người từ phe phái tướng gia gia nhập tập đoàn Hữu Kiều, nhất định phải lập một chút công lao, mới có thể được giao trọng trách.

Mễ Thương Khung nói rất chân thành:

- Trước mắt chính là đại công hàng đầu, chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại.

Sau đó y nói với giọng nghiêm trọng:

- Đón Phương Cự Hiệp về tập đoàn là tâm nguyện rất lớn của chúng ta, làm như vậy mới không có lỗi với tiểu hầu gia đã hao phí tâm tư, cũng khiến Phương cự hiệp có thể an ủi linh hồn Phương phu nhân trên trời.

Mặc dù Bành Tiêm không hiểu tâm tư của tiểu hầu gia, Thái Tiểu Đầu cũng không hiểu vì sao Phương cự hiệp đi chuyến này lại có thể an ủi vong linh của Phương phu nhân, nhưng hiển nhiên sự dụ hoặc và khuyên nhủ của bọn họ vừa rồi đã thất bại.

Bọn họ đành phải trông chờ vào người khác.

Đó là người bên cạnh Phương cự hiệp.

Hắn là thân tín của cự hiệp, nhưng cũng là bạn cũ thâm giao với Phương Ứng Khán.

Chỉ cần hắn chịu mở miệng, nói không chừng Phương Cự Hiệp sẽ động dung, động tâm.

Người này họ Cao.

Cao Tiểu Thượng.

Cái tên này thoạt nghe rất bình thường, nhưng người này lại có một ngoại hiệu, đó là “Loạn Thế Giao Long”.

Ngoại hiệu của hắn rất nổi tiếng.

Sự tích của hắn dường như cũng lưu truyền không nhiều, nhưng quá nửa đều có thể đại biểu cho cự hiệp đã thoái ẩn nhiều năm.

Hắn xuất thủ cũng không được ghi chép nhiều, nhưng Bán Hàm Đại Tiên đứng đầu Lang Nha bổng pháp của Lang Gia bang Sơn Đông, trong mười tám chiêu đã bỏ mạng dưới Hồn Độn đao của hắn. Đồng dạng Phù Sinh Nhất Quân tại Phật Sơn dùng một đôi Nhật Nguyệt Phong Hỏa luân thành danh thiên hạ, cũng mất mạng bởi “Thiên trường địa cửu đá không mòn, quỷ truyền thần sai người không thấy, một châm uống máu, một đâm lấy mạng” của hắn, trước sau chỉ dùng chín chiêu. Còn như “Thân Giang Vương” Dư Mao Vũ, với một đôi Tảo Mi đao của hắn, lại không qua nổi bốn chiêu trước Âm Sơn Liệt Dương phủ của Cao Tiểu Thượng.

Trong một ngày, hắn liên tục giết chết ba đại cao thủ tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm, dùng ba loại chiêu thức khác nhau, ba loại binh khí bất đồng.

Ba loại binh khí và chiêu thức đều thất truyền trong võ lâm đã lâu.

Hơn nữa kẻ địch người sau võ công cao hơn người trước, nhưng hấn giải quyết bọn họ người sau lại dùng ít chiêu hơn người trước.

Giống như kẻ địch càng mạnh, hấn lại giết càng hời hợt, càng điêu luyện, hơn nữa dường như còn chưa dùng hết sức.

Giống như có mười tên cao thủ cùng tới, hấn cũng có thể nhẹ nhàng ứng phó như vậy.

Đây chính là Cao Tiểu Thượng, một đệ tử nhập thất làm bạn bên cạnh cự hiệp lâu ngày.

Ngoại hiệu của hấn là “Loạn Thế Giao Long”.

Giao long chân chính, ứng thế mà ra, thuận thời mà đến, không sợ loạn thế rồi ren.

4. Chương 4: Có Nhiều Phương Pháp Mưu Sát Đại Hiệp

Quả nhiên, Cao Tiểu Thượng ở bên cạnh vẫn mở miệng, lên tiếng:

- Ta thấy, Bành huynh, Thái huynh chắc hẳn rất không muốn cự hiệp vào kinh, cho nên mới nói ra những lời như vậy.

Câu này lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của “Linh Đình Dao” Thái Tiểu Đầu và “Ngũ Hồ Đoạn Hồn Dao” Bành Tiêm.

Cũng khiến bọn họ nghe xong đổ mồ hôi lạnh.

Cự hiệp mỉm cười nhìn khuôn mặt bình tĩnh và ung dung này, biết lời nói của hấn còn có đoạn sau.

Y luôn hiểu rõ tên đệ tử nhập thất này, bề ngoài bình tĩnh nhưng thực ra lại dễ bộc lộ cảm xúc, thoát nhìn ung dung nhưng lại dễ bị kích động. Cho dù là môn sinh đắc ý của y, nhưng vẫn luôn gọi y là cự hiệp, giống như Tứ Đại Danh Bổ gọi Gia Cát tiên sinh là thế thúc chứ không phải sư phụ.

Quả nhiên, Cao Tiểu Thượng hỏi lại một câu.

- Các người có biết làm thế nào để thuận lợi thành công mưu sát một vị đại hiệp đại danh鼎鼎 không?

Bành Tiêm bực dọc nói:

- Ta vốn không có ý giết đại hiệp.

Hấn bổ sung một câu:

- Ta nào có thể giết được? Làm sao giết được?

Nói xong bèn dùng đầu lưỡi nhanh chóng liếm những giọt mồ hôi nhỏ đọng trên môi.

Cao Tiểu Thượng lại hỏi:

- Thật sao?

Nhìn ánh mắt xảo trá của hấn, cũng không biết chỉ là ranh mãnh, hay có ý xoi mói?

- Thật sự chưa bao giờ nghĩ tới sao? Hả?

- Cao huynh, huynh quá lời rồi.

Vẫn là Thái Tiểu Đầu giảng hòa:

- Chúng tôi toàn tâm toàn ý tới nghênh đón Phương cự hiệp, chứ không phải tới mưu sát cự hiệp. Huynh nói như vậy, chúng tôi là tiểu nhân vật vốn chẳng quan trọng gì, nhưng khiến cự hiệp hiểu lầm thành ý của tiểu hầu gia, vậy thì không được tốt lắm.

Hấn và Cao Tiểu Thượng cũng xem như có giao tình, hi vọng lúc này Cao Tiểu Thượng không nói tốt cũng đừng phá hoại chuyện tốt.

Nhưng người có hứng thú hỏi tiếp lại là Tiểu Hà Phạm.

- Giết đại hiệp?

Hắn lại hiểu kỳ:

- Giết đại hiệp có phương pháp đặc thù gì? Chuyện này cũng có học vấn chuyên môn sao?

- Chuyện này thì có gì.

Bành Tiêm rất không muốn tiếp tục dính vào đề tài này:

- Võ công có thể cao hơn đại hiệp, vậy thì đánh thắng y, giết chết y, không phải được rồi sao.

Đôi mắt nhỏ của Hà Phạm xoay chuyển:

- Nếu không phải là đối thủ của đại hiệp thì sao?

Thái Tiểu Đầu cũng híp đôi mắt nhỏ, nhỏ giọng nói một câu:

- Vậy thì ám toán y, đánh lén y. Con cọp cũng có lúc buồn ngủ, vẫn có thể giết chết nó.

Hà Phạm lại không đồng ý:

- Đây là dùng thủ đoạn hèn hạ, thắng không vinh quang.

- Thực ra giết một người và đánh thắng một người vốn là hai chuyện khác nhau.

Ôn Nhâm Bình bỗng nhiên chen vào:

- Không có chuyện thắng không vinh quang, chỉ có phương pháp giết được người hay không.

- Ngài thì sao?

Cao Tiểu Thượng quay sang hỏi Ôn Thiên Tàn:

- Ngài sẽ dùng phương thức gì để mưu sát một đại hiệp?

Ôn Nhâm Bình cười ha hả.

Tướng mạo của y rất tang thương, nhưng vừa cười lại giống như trẻ ra một cách thần kỳ. Gương mặt của y mặc dù rất phong sương, nhưng giọng nói vẫn luôn tươi trẻ.

Hơn nữa còn vui vẻ, dễ nghe.

Y dường như cũng rất vui lòng nói tiếp:

- Đầu tiên, làm một vị đại hiệp, nhất định là danh nhân. Nếu đã danh chấn giang hồ, vậy nhất định là người bận rộn.

- Quá trình sinh mệnh của một người là do cái gì tạo thành? Đương nhiên là thời gian. Một người chết đi, chính là hắn không thể hưởng dụng thời gian được nữa. Ngược lại, một người còn sống, chính là có thời gian để vận dụng.

- Cho nên, giết chết một người, chính là cướp đoạt thời gian của hắn.

Phương cự hiệp nghe vậy liền mỉm cười không nói gì.

Y dùng tay khẽ vuốt bụng dưới hơi nhô lên, dường như cũng rất vui lòng nghe tiếp.

Nhưng Hà Phạm, Bành Tiêm, Thái Tiểu Đầu nhất thời vẫn không hiểu được ý tứ của Ôn Nhâm Bình.

Lần này đến phiên Ôn Tử Bình nói rõ hơn một chút:

- Nếu vị đại hiệp kia võ công quá cao, thực ra cũng không cần giết hắn, chỉ cần khiến cho hắn bận rộn là được...

- Bận rộn như thế nào? Khiến hắn có danh có lợi, quan cao chức lớn, hoặc là cho hắn vinh hoa phú quý, mỹ nữ như mây. Rượu thịt xuyên qua ruột, ca sắc mục lòng người. Một khi đại hiệp trầm mê thì sẽ lười biếng, nếu đã hưởng thụ quen rồi thì sẽ sa đọa. Đầu óc của hắn sẽ không linh hoạt, sức khỏe cũng bị tổn hại, lại

không chăm chỉ tu luyện, bên cạnh có đầy tiểu nhân, bụng nhô ra, bụng mắt càng rõ ràng, thân thể cũng đổ vỡ...

Ôn Nhâm Bình cười vỗ lên mái tóc đen của mình, nói tiếp:

- Còn có tóc cũng bạc đi, phản ứng không còn nhanh nhạy... dù sao năm tháng cũng không tha người.

Hai huynh đệ bọn họ, bình thường mỗi người làm phận sự của mình, mỗi người có chí hướng của mình, giống như không nhượng bộ nhau, nhưng khi nói chuyện, làm việc vẫn rất nhất trí, hơn nữa còn rất hiểu ngầm.

- Vậy xin hỏi thanh danh của đại hiệp làm sao có được?

Ôn Tử Bình chợt hỏi một câu hỏi mã thượng.

- Đó là liều mạng giành lấy. Hắn có võ công siêu phàm, cho nên mới có điều kiện trở thành đại hiệp. Hắn vì võ lâm làm chuyện tốt, cho nên mới được xưng là đại hiệp. Hắn nhất định quý trọng danh dự, được người ủng hộ, cho nên mới có danh hiệu đại hiệp.

Ôn Tử Bình nói:

- Hiện giờ hắn đã trầm luân, hủ bại, hoang dâm, thân thể lại mục nát, nhân phẩm cũng có tì vết, còn xem là đại hiệp cái gì?

- Hơn nữa, con người luôn là dễ lên khó xuống. Một khi ngồi lâu ở địa vị cao, khó tránh khỏi bị đám tiểu nhân vây quanh, ánh mắt hạn hẹp, cũng không biết nỗi khổ của dân gian. Làm đại hiệp, có thể còn dương dương tự đắc, nghe những lời a dua xu nịnh, cho rằng mình vẫn là thiên hạ vô địch, thế gian đệ nhất. Không ngờ hắn đã sớm đóng cửa tự thủ, giậm chân tại chỗ, tự chặt đứt trường thành lâu rồi.

Ôn Tử Bình nói:

- Những người vốn ủng hộ hắn, đều mất đi lòng tin với hắn; mà những thứ khiến hắn vượt trội như võ công thực lực, hành hiệp lương thiện, cũng dần dần mất đi, biến chất.

Ôn Tử Bình nói:

- Nhưng Trường Giang sau sóng dề trước sóng, một đời người mới giết người cũ.

Ôn Nhâm Bình nói:

- Vì muốn làm đại hiệp, mọi người đều sẽ nghiêng răng khổ luyện, đổ máu liều mạng. Người trẻ tuổi vì muốn thành đại danh, lập đại nghiệp, luôn luôn sẽ quật khởi, đứng ra khiêu chiến đại hiệp.

- Thế nhưng đại hiệp đã già, cho dù tuổi tác của hắn không lớn, nhưng võ công thân thủ, thanh danh chí khí đã không còn như xưa. Cho dù vẫn như xưa cũng vô dụng, bởi vì nếu không tiến bộ, hoặc không cấp tiến, vẫn sẽ bị những người mới cấp tiến thay thế đả kích.

Ôn Tử Bình nói rất nhanh, nhưng vẫn rõ ràng từng chữ:

- Học giống như chèo thuyền ngược dòng, không tiến thì sẽ lùi. Đại hiệp một khi sa đoạ, cũng sẽ rất nhanh bị người khác thay thế. Nếu đại hiệp tự trọng cố gắng, không chịu chìm đắm trong truy lạc trầm luân, người cũng có thể tung tin thị phi, nói rằng sức khỏe của hắn không tốt, làm nhiều chuyện bất nghĩa, chìm đắm trong phú quý nữ sắc, trước tiên phá hủy danh dự của hắn.

Hà Phạm nghe được liền trợn mắt há mồm, vẫn có điểm không phục.

- Nếu như đại hiệp của chúng ta thật sự không đam mê tửu sắc, cự tuyệt trầm luân thì sao? Trên đời này luôn có tuyệt thế đại hiệp chính trực biết kiểm chế, không giống đám đồng lưu, đúng không?

- Có.

Ôn Tử Bình nhanh chóng liếc Phương đại hiệp một cái:

- Nhưng phương pháp mưu sát đại hiệp cũng luôn có rất nhiều.

- Ta không phải đại hiệp.

Phương cự hiệp tự giễu cười lên:

- Mặc dù ta không thích phú quý ca sắc của thế gian, công cù danh lợi cũng không trói buộc được ta, nhưng ta đã đánh chán rồi, đấu mệt rồi, không muốn giày vò thân thể mình như vậy. Cho nên đã ít tu luyện, cũng không muốn tiếp tục chiến đấu vì hư vinh. Chỉ muốn cùng vui cùng khổ với bách tính bình thường, không muốn tiếp tục giữ gìn ngôi vị trên giang hồ đầy ánh đao bóng kiếm, gió tanh mưa máu. Các người xem, ta bị nói trúng rồi, bụng cũng nhô lên rồi.

- Sai.

Lần này người nói chuyện là Lôi Du Cầu.

- Bụng nhô lên, không có nghĩa là không khỏe mạnh, ngược lại là một loại phúc lợi.

Lôi Du Cầu rất không đồng ý:

- Người bây giờ luôn dùng bụng lớn để cười nhạo người khác không chú ý ăn uống điều độ, xem nhẹ thân thể. Thực ra nếu không phải vạch lá tìm sâu, vậy chính là hiểu sai về dưỡng sinh. Xem tranh có thể thấy, danh sĩ thời xưa có nhiều người bụng lớn, cho dù là cao thủ hạng nhất, danh tướng sa trường, đến tuổi trung niên cũng có nhiều người bụng lớn, như vậy mới đủ phân lượng. Trong bụng tử tướng có thể chống thuyền, điều này biểu thị mức độ; rộng lượng có thể chứa chuyện thiên hạ, như vậy biểu hiện sự khoan dung.

- Nói vậy cũng đúng.

Phương cự hiệp hơi kinh ngạc vì Lôi Du Cầu lại phản ứng mạnh với chuyện này:

- Nếu dùng tướng pháp thời xưa để luận, đến một tuổi nhất định, bụng hoàn toàn không có một chút thịt dư, chẳng những khó ngồi cao được lâu, phúc khí có tổn hại, mà còn là tướng chết yếu. Người hiện nay không biết, phần lớn cho là chuyện đùa. Tuy ta thà chết không nhận là đại hiệp, nhưng cái bụng này ta sẽ giữ lại, chết cũng không bỏ.

- Bụng của ngài hơi nhô ra một chút, như vậy mới càng thoải mái ung dung. Một người đến tuổi trung niên, eo hơi gầy ốm thì sẽ càng khó coi.

Cao Tiểu Thượng phụ họa:

- Có một số người muốn nhô ra mấy phân, quả thật cầu còn không được.

Cự hiệp bổ sung một câu:

- Chỉ cần không phải bụng phệ là được rồi.

- Nếu như nữ nhân bụng phệ, đó cũng là chuyện tốt.

Ôn Tử Bình nói:

- Mang thai, sắp sinh con rồi, đó không phải là chuyện rất vui sao.

Mọi người đều cười lên, giống như hoàn toàn không còn ngăn cách.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-ha-vo-dich-luan-anh-hung>